

Vlk je náš kamarát. Čarovná premena vlka z nepriateľa človeka na ľavicovo-zeleného gendrového squatera

Branislav Michalka

14. mája 2021 ✚ Spoločnosť

Ovca bláčiaca na vyčerpaného, uloveného vlka

zdroj: CC BY 4.0 wikimedia creativecommons.org

Kresťanský obraz sveta, v ktorom hrá človek úlohu pána a koruny tvorstva, je témou, ktorá dráždi pokrokové živly už viac ako dvesto rokov. Novovekej filozofii sa podarilo postupne dostať človeka najprv na rovnakú hodnotovú úroveň so zvieratom a všetko smeruje k tomu, že sa človek už teraz začína za svoje netolerantné „vyčíňanie“ voči zvieratám hanbiť. Ďalším krokom pravdepodobne bude séria nikdy nekončiacich ospravedlnení, smerujúcich do uvedomelých zvieracích komunít. Model tohto kajúcneho správania bol načrtnutý už v katolíckej Cirkvi, a keďže tá je dušou a stredom sveta, nutne sa podľa nej postupne budú správať aj zvyšné časti spoločenského spektra.

Trend je teda jasný, otázkou zostáva ako našim zvieracím kamarátom oznámiť, že sme sa rozhodli skoncovať s nešvármi ľudskej supremacie a poprosiť ich o odpustenie. Pomôckou v tomto snažení by nám mohol byť rozhovor so zaslúžilým ochrancom vlkov Jurajom Lukáčom, šéfom a zakladateľom ochranárskeho združenia VLK, ktorý uverejnil liberálny Denník N¹ a ktorý s ním viedol o nič menej zaslúžilý bojovník proti netolerancii akéhokoľvek druhu, Andrej Bán. Ochránár Lukáč v rozhovore okrem iného tvrdí, že sa s vlkom rozprával, čiže problém s komunikáciou medzi ľuďmi a faunou by tým odpadol. Hlavne treba dúfať, že to nebol ojedinelý prípad gramotného vlka, ale všeobecný jav vo vlčej populácii.

V rozhovore je jedným z najčastejšie používaných termínov slovo mýtus. Všetky tisícročné averzie ľudí voči vlkom Lukáč označil slovom „mýtus“ a problémy s dokazovaním sú tým vyriešené. Takto pracuje ľavicovo-liberálna propaganda vo všeobecnosti. Stačí použiť čarovné slovo, ktoré dehonestuje zaužívané tisícročné skúsenosti a predsudky kolektívnej ľudskej pamäti ako „mýtus“, a je po problémoch. Pohlavie je mýtus, rodina je mýtus, Boh je mýtus, skratka všetky informácie, ktoré si doteraz ľudia medzi sebou odovzdávali, sú mýty.

Pre Juraja Lukáča je napríklad „mýtom“ aj to (veľmi progresívne), že vlčiu svorku vedie samec. Na otázku ako je to s alfasamcom svorky odpovedá:

*„Mám na to **svoju teóriu**. Aj pri iných cicavcoch vedci popisujú, že najsilnejší samec si vyberá samicu. To je však ľudský pohľad. Ja si myslím, že to je inak – vlčiu svorku vedie samica.“*

V pokračujúcom rozhovore nachádza Lukáč matriarchát súdruha Engelsa aj u morských cicavcov. O „jeho teórii“ zrejme ostatní nepokrokoví obyčajní ľudia ešte nevedia, inak by sa na internete o vlčej svorke nenachádzali takéto tmárske názory:

*„Na začiatku vytvorenia vlčej svorky z viacerých vlčích rodín sa upevňujú sociálne vzťahy vo vlčej svorke, potvrdí alebo zmení sa dominantný alfa vlčí samec, vodca celej svorky vlkov (samce, samice a mláďatá) a s ním aj dominantná alfa samica, **ktorá „šéfuje“ beta samiciam, ostatným samiciam vo svorke a mláďatám.**“²*

To je však určite len ďalší „mýtus“, lebo to odporuje „teórii“ ochranára Lukáča. Andrej Bán mu však pre istotu nahráva na smeč, zrejme keby mýtus sám čitateľ nedokázal odhaliť: *„Alfasamec je teda mýtus?“* Odpoveď Juraja Lukáča je hodná vytesania do mramoru, tak je argumentačne podkutá a tak účinne vyvracia mýtus: *„Podľa mňa je určujúca vo svorke vlčica. Kto sa stará o vnúčatá? Babička. Dedko sedí, fajčí a číta noviny.“* Bodka. Veda evidentne kráča vpred míľovými krokmi...

Vlk, a navyše samec, je podľa Lukáča skutočný dobrák. Veď ako inak, keď plní vo svorke analogickú úlohu k tej, akú hrá u nás dedko s novinami a doháňom.

Prečo sú však potom na vlka poľovníci takí vysadení? Ak hádate, že je to zase len preto, lebo uverili nejakým „mýtom“, tak hádate správne: *„To je mytológia, v tom nie je racio. Potrebujú mať doma tromf.“*

Na otázku, prečo je vlk v rozprávkach a skutočných mýtoch popisovaný ako negatívny živel, odpovedá Lukáč štandardnou neomarxistickou metódou – vyvracia mýtus:

*„To by som polemizoval. Zbieram rozprávky, aj od Dobšinského a musím povedať, že v Karkulke alebo v Červenej čiapočke sa vlk nevyskytoval. Pôvodne ide o francúzsku rozprávku zo 14. storočia. Nevystupuje v nej vlk, ale obor. Ibaže Dobšinský zapísal podľa rozprávania ľudu jednu rozprávku v piatich verziách. Aj u neho bol spočiatku obor, **až neskôr sa z neho stal vlkolak. Pričom aj ten bol v slovanských rozprávkach pozitívna postava. Šľachtic, čestný človek, bolo mu ctou sa v noci premeniť na vlkolaka a pomáhať ľuďom.**“*

Táto informácia bude mať zrejme zničujúci dopad na väčšinu filmových hororov, vrátane tých zo štúdia *Hammer*, v ktorých vystupujú vlkolaci ako negatívne postavy. Človek až žasne, kde tie informácie, tí západní súdruhovia čerpali. Jediné možné vysvetlenie by mohlo byť, že dobrí Slovania, deti prírody a tolerancie, nemali takú anti-ekologickú mytológiu ako iné národy.

Alebo ani to nie je pravda? Žeby ľudia vlka celé veky milovali a až v poslednom čase na neho v literatúre zanevreli? Vyzerá to tak:

„Z vlka sa stala beštia, až keď ho ľudia vyhubili a bratia Grimmovci ho premenili na objekt fantázie a povier.“

A už je to jasné, môžu za to bratia Grimmovci...

Ďalšou zaujímavou „*vlastnou teóriou*“ Juraja Lukáča je príbuzenský vzťah medzi človekom a vlkom. Ide o teóriu veľmi odvážnu, ktorá nielenže vzdoruje tmárskym predstavám Carla Linného, ale radikalizuje už aj tak dosť pokrokovej predstavy Charlesa Darwina:

„Vytvoril som si vlastnú teóriu – vlci nás ľudí majú za svojich bratrancov. Preto sa nás až tak neboja. Preto sa bežne vyberajú mláďatá z brlohov a vlčica sa na to pozerá. Neverí, že človek ich ide zabiť. Z Indie je z roku 1920 zdokumentovaný prípad, keď našli v brlohu dve dievčatká, mali jeden a tri roky, o ktoré sa vlci starali.“

Výsledkom snahy združenia VLK, Juraja Lukáča a jeho dobrého priateľa ministra Jána Budaja, o zbúranie protivlčích mýtov, je súčasná celoročná ochrana vlka pred zlými poľovníkmi. Skutočne, je to dojímavé, že vlčkovi nemôže nikto ublížiť a nenarodené deti sa pritom legálne zabíjajú a odhadzujú medzi odpadky. Zdá sa, že proces zvieracej nadradenosti nad človekom napreduje pod múdрым vedením Matky Zeme míľovými krokmi vpred.

Ale zásluha za pokrok patrí samozrejme aj obetavcom ako je Juraj Lukáč. Ochrane vlka sa venoval popri práci: *„Za socializmu som mal vo Výskumnom ústave robotiky veľa dovolenky, tak som chodil do lesa,“* a jednou z vecí, ktoré sa popri tom, okrem chápania vlka, naučil ako správny reformátor prirodzenosti, pracovať s verejnou mienkou: *„My sme desať rokov len menili obraz vlka v spoločnosti. Robili sme vlčie dni, letáky, besedy, volali sme sem ľudí.“*

Lepšie to ani nemohlo byť povedané. Vlk sa nezmenil, zmenil sa len jeho obraz v spoločnosti. Podobne ako obrazy iných minorít.

1 <https://dennikn.sk/2384597/nacelnik-vlk-a-juraj-lukac-ak-dnes-niekto-zastreli-vlka-uz-nie-je-hrdina-ale-svina/?ref=mpm>

2 <https://potulky.eu/zivot-vlkov-v-skratke/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vlk-je-nas-kamarat-carovna-premena-vlka-z-nepriatela-cloveka-na-lavicovo-zeleneho-gendroveho-squatera/>